

væget Stemningsmenneske, en tungsindig gærende Aand, der ensomt omtumledes af Tidens stormfyldte Tanker.

Da Vilh. Pram havde sluttet sin Tale, rejste han sig ligesom med en netop modnet Beslutning op fra Stolen, knappede Frakken tæt om sin firskaarne Skikkelse og gik langsomt, med begge Hænderne paa Ryggen og fuldkommen behersket Mine, henimod Kresen.

„Jeg ønsker at fremsætte en Bemærkning,“ sagde han her med høj Røst, idet han udendvidere afbrød den Diskussion, som Vilh. Prams Tale straks havde fremkaldt.

Ved Lyden af hans Stemme opstod der en lidt ængstelig Uro i Forsamlingen. Han begyndte med at sige, at han som sædvanlig med stor Tilfredshed havde hørt sin Ven Vilh. Prams Udtalelser, der vidnede om et aabent og ildfuldt Sinds Optagethed af Menneskenes store Livsspørgsmaal. Naar han ikke desmindre fandt sig beføjet til at fremkomme med et Par Modbemærkninger, var det, fordi han troede . . . ja efter megen alvorlig Selvprøvelse var bleven fuldt overtydet om, at der i adskillige af de Bestræbelser, der var kommen til orde her idag, lurede en Fare, som ikke alle tilstrækkelig paaagtede. Det maatte dog nemlig staa fast, at Kristendommen kun havde een Slags Fjender blandt Menneskene, nemlig de Ikke-Kristne. . . . Hvad der for ham mere og mere afgørende stod som Tidens store religiøse Opgave, var ikke at udvide Kløfterne mellem alvorligt menende Kristne, men tvertimod slaa Bro over dem, at tilvejebringe Mulighed for den lykkelige Genforening, der alene kunde tilbagegive den kristne Menigheds Vidnesbyrd den Overtalelsens myndige Magt, som fik blinde til at se og døve til at høre.

Disse Ord, der blev udtalt med en dyb Overbevisnings bekymringsfulde Alvor, undlod ikke at gøre et vist Indtryk navnlig paa den menige Del af Forsamlingen. Kun Vilh. Pram, der allerede var gaaet saa fuldstændig op i sin Rolle som Reformator, at han straks optog enhver Modsigelse som en personlig Krænkelse, afviste med Lidenskab de fremførte Indvendinger.

Nu traadte den lille Pastor Magensen frem og vidnede, at han ganske sluttede sig til Vilh. Prams Udtalelser. Kun mente han, at